

ΑΝτιμνημονιακό ΑΓωνιστικό Κίνημα «ΑΝ.ΑΓ.ΚΙ» «Αγωνιστική Ενιαία Κινητοποίηση» Συνεργαζόμενοι Δικαστικοί Υπάλληλοι

ΤΕΛΟΣ ΧΡΟΝΟΥ

Είναι σίγουρο πως στην διάρκεια της ζωής σου έχεις βρεθεί κάμποσες φορές στη φάση του να είσαι βέβαιος για κάτι, να γνωρίζεις μια μεγάλη αλήθεια, ένα γεγονός, να ξέρεις για έναν μεγάλο κίνδυνο ή μια καταστροφή που έρχεται, να το φωνάζεις, να προσπαθείς να προειδοποιήσεις, να πείσεις και να μην γίνεσαι πιστευτός. Ζεις μια απίστευτη αγωνία. Τέτοια όπως του πρωταγωνιστή ταινίας του σινεμά που αντιλαμβάνεται επικείμενη εισβολή εξωγήινων, προσπαθεί απελπισμένα να προειδοποιήσει να πείσει για την εισβολή, τον επερχόμενο όλεθρο. Στην καλλίτερη εκδοχή συναντά κλειστά αυτιά, αν δεν τον εκλάβουν για παράφρονα ή ψυχοπαθή.

Όμως εδώ δεν πρόκειται για εξωγήινους. Για εισβολές όμως σίγουρα και όταν μιλάμε για εισβολή σημαίνει πως το αποτέλεσμα της είναι πάντα απώλεια, είτε αυτή είναι ζωή, είτε ελευθερία ή περιουσία. Μια τέτοια εισβολή λοιπόν είναι σε εξέλιξη.

Εργαζόμενη, εργαζόμενε, συνταξιούχε, συνάδελφε, πολίτη αυτού του τόπου, μιας κατά τον Όμηρο τα «Έπεα πτερόεντα» (τα λόγια πετούν και τα παίρνει ο άνεμος) δεν έχουν αξία ενώ τα κατά τους Λατίνους «scripta manent» (τα γραπτά μένουν) είναι αυτά που μετράνε, φύλαξε αυτές τις αράδες. Αν τις θεωρήσεις λόγια γραφικών τύπων, φαντασιόπληκτων, μυθομανών τρομολάγων ή απλά καταστροφολόγων θα έχεις στα χέρια σου ένα ντοκουμέντο βλακείας να επιδεικνύεις στους γύρω σου και τα παιδιά σου προκειμένου να τους κάνεις προσεκτικούς στους κινδύνους της ανθρώπινης αφροσύνης. Αν πάλι πιστέψεις πως μέσα σ' αυτές τις αράδες λέγονται μεγάλες αλήθειες και εσύ παραμένεις αδρανής προετοιμάσου να ζήσεις με τις τύψεις σου και να λογοδοτήσεις στα παιδιά σου ...αν ζήσεις.

Δεν ξέρουμε αν σε βρίσκει σύμφωνο πως «Κανείς δεν είναι πιο υποδουλωμένος από εκείνους που εσφαλμένα πιστεύουν πως είναι ελεύθεροι», ότι «όσοι αδιαφορούν για τα κοινά είναι καταδικασμένοι να εξουσιάζονται πάντα από ανθρώπους πολύ κατώτερους τους.», και τέλος πως «Κάθε λαός είναι άξιος των ανθρώπων που των κυβερνούν.» Αν

διαφωνείς , δεν διαφωνείς με τους παραθέτοντες τα παραπάνω , αλλά με τον Πλάτωνα.

Η άποψη του ότι «επιδίωξη της τυραννίας είναι να φτωχαίνουν οι πολίτες, αφ' ενός για να συντηρούνται με τα χρήματά τους η φρουρά του καθεστώτος και αφ' ετέρου για να είναι απασχολημένοι οι πολίτες και να μην τους μένει χρόνος για επιβουλές. Σ' αυτό το αποτέλεσμα αποβλέπει τόσο η επιβολή μεγάλων φόρων, η απορρόφηση των περιουσιών των πολιτών όσο και η κατασκευή μεγάλων έργων που εξαντλούν τα οικονομικά.» Δεν είναι των συντακτών της παρούσας αλλά του Αριστοτέλη στο έργο του «Πολιτεία».

Διακρίνεις μήπως να συμβαίνει τίποτα από τα ανωτέρω στον παρόντα χρόνο στην Χώρα που ζεις; Ικανοποιείται μήπως το δικαίωμα σου, των παιδιών σου, των συνανθρώπων σου στην υγεία, στην παιδεία, στο φαγητό. Υπάρχει κοινωνική δικαιοσύνη; Ασφαλώς και όχι. Γιατί τούτα όλα που τα προβλέπει το Σύνταγμα σου δεν τα θέλουν οι μελλοντικοί ιδιοκτήτες της Χώρας. Αναφερόμαστε στους επερχόμενους ιδιοκτήτες. Στα μεγάλα πλούσια συμφέροντα που ελέγχουν τα πράγματα και παίρνουν όλες τις σημαντικές αποφάσεις. Έρχονται ιδιοκτήτες αδέρφια. Θα τους ανήκετε και θα τους ανήκουν τα πάντα. Θα τους ανήκει όλη η «σημαντική γη», θα τους ανήκουν και θα ελέγχουν σχεδόν όλα τα σημαντικά πόστα. Έχουν αγοράσει και πληρώνουν σχεδόν τα πάντα.

Τους ανήκουν ήδη τα ΜΜΕ ώστε να ελέγχουν σχεδόν όλες τις ειδήσεις και πληροφορίες που φτάνουν σ' εμάς. Μας κρατάνε γερά. Ξοδεύουν εκατομμύρια κάθε χρόνο για να παίρνουν αυτό που θέλουν. Ξέρετε τι θέλουν; Θέλουν περισσότερα για τον εαυτό τους και λιγότερα γι' όλους τους άλλους. Θα σας πούμε όμως τι δεν θέλουν. Δεν θέλουν ένα λαό ικανό για κριτική σκέψη. Δεν θέλουν καλά ενημερωμένο και μορφωμένο κόσμο. Αυτό δεν τους βοηθάει, είναι ενάντια στα συμφέροντά τους. Δεν θέλουν κόσμο αρκετά έξυπνο να κάθεται στο σπίτι σκεπτόμενος για το πόσο η καρπαζιά πέφτει η μια μετά την άλλη. Δεν το θέλουν αυτό θέλουν υπάκουους εργάτες, ανθρώπους που είναι αρκετά έξυπνοι να χειρίζονται μηχανές, την χαρτούρα και να παρέχουν υπηρεσίες με μισθούς πείνας, αρκετά χαζούς ώστε παθητικά να δέχονται κάθε σκατένια δουλειά με τους χαμηλότερους μισθούς, τις περισσότερες ώρες, τα μειωμένα προνόμια, το τέλος της πληρωμένης υπερωρίας και της α ό ρ α τ η ς σ ύ ν τ α ξ η ς που εξαφανίζεται την στιγμή που πας να την εισπράξεις και τώρα.....

..... έρχονται για τα λεφτά της ασφάλειάς σου. Θέλουν τα λεφτά της σύνταξής σου. Τα θέλουν πίσω για να τα δώσουν στους εγκληματίες φίλους στα χρηματιστήρια και τις τράπεζες. Και ξέρετε κάτι; Θα τα πάρουν. Θα σου τα πάρουν αργά ή γρήγορα. Γιατί θεωρούν πως τους ανήκει αυτό το μέρος. Γιατί τους το παραδώσαμε. Γιατί τους το παραχωρούμε μέρα με τη μέρα. Θεωρούν ότι τους ανήκει εσύ, τα παιδιά σου και ότι παράγεις.

Το πλοίο γέρνει αδέλφια και κανείς δεν δείχνει να το προσέχει. Κανείς δεν δείχνει να νοιάζεται πραγματικά και εμείς; Συνεχίζουμε να εκλέγουμε εκείνους που δεν δίνουν δεκάρα για μας. Αναρωτιέται κανείς υπάρχει μέλλον; υπάρχει ελπίδα; Εδώ που φτάσαμε ως λαός υπάρχουν τρόποι αντιμετώπισης αυτής της επίθεσης που δεχόμαστε από ντόπιους και ξένους που έχουν βαλθεί να καταστρέψουν το μέλλον μας;

«Σαχλαμπούχλες» απαντά κάποιος συνταξιούχος ναυπηγός «εμένα που με βλέπεις» συνέχισε «είμαι συνταξιούχος ναυπηγός, τέλειωσα τη σχολή του Δρόσου στον Πειραιά. Το πιο σπουδαίο μάθημα που διδάχθηκα ήταν αυτό της αντοχής των υλικών στις εντάσεις. Για παράδειγμα στον εφελκυσμό δηλαδή στο τέντωμα, στην κάμψη δηλαδή στο λύγισμα, στη θλίψη δηλαδή στο τσάκισμα, στη διάτμηση στον τεμαχισμό κοντολογίς. Το μάθημα λοιπόν αυτό με έμαθε να κάνω εκτιμήσεις υπεύθυνες. Σου λέω λοιπόν σύμφωνα με αυτά που βλέπω, ακούω και αντιλαμβάνομαι η εκτίμησή μου είναι πως ο Έλληνας δεν έχει κανένα μέλλον και ξέρεις το λόγο; Γιατί το υλικό που ήταν φτιαγμένος έχει σαπίσει, έχει εντελώς διαβρωθεί, έχει χάσει την ποιότητά του. Δεν αντέχει καμιά ένταση, καμιά πίεση. Ο Έλληνας έμαθε στις λαμογιές ή τις ανέχεται, δεν αντιδρά στην αδικία, στην παρανομία, στην ανηθικότητα, στην κακή συμπεριφορά αν δεν τον αγγίζουν. Νοιάζεται μόνο για τον εαυτό του, αδιαφορεί για τους υπόλοιπους. Δεν μοιράζεται τίποτα. Είναι διχασμένος. Χέστηκε για τους άνεργους, τους πεινασμένους, τον φτωχό, τον αδύναμο. Έγινε μοιρολάτρης, άτολμος, δειλός, δεν αντιδρά σε τίποτα. Παραβιάζονται τα όσια και τα ιερά του και αυτός σφυρίζει αδιάφορα. Βλέπει να ψηφίζονται νόμοι κατά παράβαση του Συντάγματος, ακούει βουλευτές να δηλώνουν πως νομοθετούν, πως αποφασίζουν για τη ζωή του εκβιαζόμενοι ή υπό καθεστώς ομηρίας και δεν αντιδρά. Για αυτό το υλικό σου μιλάω, ένα υλικό που είναι σάπιο και δεν πρόκειται να αντέξει σ' αυτά που του επιφυλάσσουν. Η μόνη ελπίδα για την επιβίωση του είναι να γίνει δούλος στους Ευρωπαίους αφεντάδες. Ίσως και να του αξίζει αυτή η μοίρα έτσι που κατάντησε .»

Τι λέτε αδέρφια να πιστέψουμε τα λόγια του γέρου ναυπηγού; Να δεχτούμε την κατά ποιητή Βάρναλη επιλογή; «...πέτα την ανθρωπιά σου και από τον αφέντη πιάσου. Κι άμα σε φτύνει αφτός να κάθεσαι σκυφτός. Και θάχεις τα πρωτεία στη σάπια πολιτεία.»

Ο Μιχάλης που σπούδασε εκπαιδευτικός αλλά δουλεύει γκαρσόνι σε καφενείο μας είπε πως διάβασε για μια ομάδα ανθρωπολόγων και μια κοινωνιολογική μελέτη που πραγματοποίησαν .

Ο επικεφαλής, εκείνης της ομάδας πρότεινε στα παιδιά μια Αφρικανικής φυλής ένα παιχνίδι. Αφού έβαλε ένα καλάθι γεμάτο ζουμερά φρούτα πλάι σ' ένα δέντρο είπε στα παιδιά πως όποιο από αυτά φτάσει πρώτο στο καλάθι θα πάρει όλα τα φρούτα. Σαν τους έδωσε το σινιάλο για να τρέξουν, εκείνα πιάστηκαν αντάμα χέρι χέρι και ξεκίνησαν να τρέχουν όλα μαζί σε μία γραμμή, έτσι ώστε έφτασαν ταυτόχρονα στο καλάθι με τα φρούτα. Ύστερα σχημάτισαν ένα κύκλο, κάθισαν στο έδαφος και άρχισαν να τρώνε τα φρούτα όλοι αντάμα. Όταν ρώτησαν τα παιδιά γιατί το έκαναν αυτό, αφού κάποιος από αυτά μπορούσε να είχε όλα τα φρούτα, τα παιδιά απάντησαν με μιά λέξη «Ουμπουντού» (UBUNTU). Όταν ρωτήθηκαν τι σημαίνει αυτό, τα παιδιά είπαν πως «δεν μπορούμε να είμαστε χαρούμενοι αν έστω και ένας από εμάς είναι στεναχωρημένος». Επειδή η απάντησή δεν ήταν σαφής για τους ανθρωπολόγους η ερμηνεία της λέξης ήλθε τελικά από τους ενήλικες της φυλής. Η λέξη «Ουμπουντού» στην γλώσσα τους σημαίνει «ΥΠΑΡΧΩ ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ».

Το ίδιο παιχνίδι έγινε και σε ένα Γυμνάσιο χώρας μέλους της Ευρωζώνης με την διαφορά πως το καλάθι δίπλα στο δέντρο περιείχε τρεις υπερσύγχρονες συσκευές, (ένα κινητό, ένα iPod, ένα iPad) με την διευκρίνηση πως ο πρώτος τα παίρνει όλα.

Όταν δόθηκε το σινιάλο για να τρέξουν έγινε το μεγάλο βουρδούγιο. Άρχισαν να πέφτουν μπουνιές, σπρωξιές, κλωτσιές, αγκωνιές και τελικά το πιο μεγαλόσωμο παιδί έφτασε πρώτο στο καλάθι και πήρε το περιεχόμενό του. Ύστερα, μερικά παιδάκια κάθισαν γύρω από τον μεγαλόσωμο συμμαθητή τους και τον παρακολουθούσαν να χειρίζεται τα ηλεκτρονικά με θαυμασμό, κάποια άλλα είχαν περικυκλώσει τον ανθρωπολόγο και διαμαρτύρονταν για τους άδικους κανόνες του παιχνιδιού απειλώντας τον ότι θα τον καταγγείλουν στον Διευθυντή του

Σχολείου και στον τοπικό τηλεοπτικό σταθμό, ενώ κάποια άλλα δέχθηκαν μοιρολατρικά την τύχη τους, ψελλίζοντας ότι το όλο παιχνίδι ήταν στημένο από ξένα κέντρα εξουσίας. Όταν ο ανθρωπολόγος συνήλθε και επέβαλε την δέουσα ησυχία, πλησίασε το παιδάκι που νίκησε και το ρώτησε γιατί κράτησε και τα τρία δώρα αντί να σκεφτεί να κρατήσει το ένα και να μοιράσει τα υπόλοιπα σε δυο φίλους του. Εκείνο, του απάντησε μονολεκτικά «ZBOUTSAM» (Ζμπούτσαμ). Η λέξη «ZBUTSAM» στην γλώσσα της εν λόγω χώρας/φυλής σημαίνει «υπάρχω για να ζω σε βάρος των υπολοίπων, συγγενών, συμμαθητών, ντόπιων ή ξένων και το βρίσκω απολύτως φυσικό». Η χώρα που έγινε το δεύτερο πείραμα λέγεται Ελλάδα. Οι δε μαθητές ήταν μαθητές κάποιου Λυκείου εκεί στην Ήπειρο. Η λέξη «ZBOUTSAM» (Ζμπούτσαμ) δεν είναι λέξη, είναι φράση πουπαραμορφώθηκε ελαφρά ένεκα της ξεχωριστής τοπολαλίας της περιοχής. Πρόκειται για την γνωστή φράση δήλωση «Στην π..τσα μου».

Ήλθε η ώρα να μιλήσουμε με τους εαυτούς μας. Να τους ρωτήσουμε και να αποφασίσουμε τι θέλουμε και τι θα κάνουμε γι' ότι συμβαίνει γύρω μας. Ποίες πρέπει να είναι οι επιλογές μας;

“Ζμπούτσαμασ” όταν αυτός που είναι δίπλα μας δεν έχει να φάει;
“Ζμπούτσαμασ” όταν αυτός που στέκεται δίπλα μας έχει γονατίσει και κομματιάζεται;
“Ζμπούτσαμασ” όταν το παιδί που πάει σχολείο δίπλα με το δικό μας λιποθυμεί από την πείνα;
“Ζμπούτσαμασ” όταν ο άρρωστος, ο καρκινοπαθής δεν έχει να πάρει τα φάρμακά του και πεθαίνει;
“Ζμπούτσαμασ” όταν ο άνεργος τινάζει τα μυαλά του στον άερα γιατί δεν αντέχει στην αναξιοπρέπεια;
“Ζμπούτσαμασ” ΟΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΣΦΥΡΙ; ή«Ουμπουντού»

«Ουμπουντού» Αδελφέ, Γιατί σύντομα θα έλθει και η δική σου σειρά. «Ουμπουντού» Γιατί δεν μπορεί κανένας μας μόνος του. «Ουμπουντού» Για να είσαι ελεύθερος, όχι σκλάβος δίχως φωνή, «Ουμπουντού» Επειδή οι Έλληνες για μην χαθούν, ως έθνος και ως φυλή, δεν πρέπει κανένας μας να είναι μόνος του γιατί δεν θα

τα καταφέρει είτε έχει λεφτά είτε όχι. «Ουμπουντού» ΓΙΑΤΙ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ. Μπορείς να διαλέξεις και βιάσου.

Εργαζόμενη, εργαζόμενε, συνταξιούχε, συνάδελφε, πολίτη αυτού του τόπου, είναι ανάγκη να αποδείξουμε στην πράξη πως αγαπάμε αυτή τη Χώρα και αυτό θα γίνει αν σταματήσουμε να κοιτάζουμε αποκλειστικά και μόνο την πάρτι μας, τον παρά μας, τον κύκλο μας, το σπίτι μας αδιαφορώντας παντελώς για τα κοινά. Πρέπει να σταματήσουμε να περιμένουμε πάντα από κάποιον άλλο, κάποιον άριστο τρίτο, να κάνει τα πάντα για λογαριασμό μας. Να βγάλει το φίδι από την τρύπα. Εν το μεταξύ αυτό θα έχει μεγαλώσει τόσο που δεν θα σκοτώνεται και θα καταπιεί όλους μας.

Είναι υποχρέωσή μας, υποχρέωση προς τα παιδιά μας να διεκδικήσουμε δυναμικά την ποιότητα της καθημερινότητάς μας, τις αξίες μιας οργανωμένης κοινωνίας. Είναι αναγκαίο να σταματήσουμε να είμαστε υπάκουοι με τον τρόπο που εννοούν οι μελλοντικοί ιδιοκτήτες. Άλλωστε υπάκουοι είναι μόνο οι δούλοι και όχι οι ελεύθεροι άνθρωποι. Πρέπει να αγωνιστούμε για τις χαμένες αρετές και τότε θα πουν «ΠΑΠΑΙ» όπως ο στρατηγός Τριπανταίχμης στον αρχηγό του Μαρδόνιο για τους Έλληνες που αγωνίζονταν μόνο για ένα στεφάνι από φύλλα ελιάς. «Παπαί (Αλίμονο), Μαρδόνιε κείους επ' άνδρας ήγαγες μαχησόμενους ημέας, οι ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούνται, αλλά περί αρετής.»

Εργαζόμενη, εργαζόμενε, συνταξιούχε, συνάδελφε, πολίτη αυτού του τόπου, ο χρόνος έχει σχεδόν τελειώσει. Με το παρόν σου προτείνονται κάποιες επιλογές μπορείς να τις δεχθείς ή να τις απορρίψεις μόνο κάνε το γρήγορα. Ίσα που προκάνεις. Τέλος μιας και μοναδικός Θεός στις μέρες μας είναι τα μαθηματικά και οι αριθμοί βάλε με νου σου αν οι συντάκτες του παρόντος υπάρχει περίπτωση ποσοστού 1 ο/οο (ένα τις χιλίσις) να έχουν δίκιο και εσύ να πιστεύεις όσα σου λένε αυτοί που θέλουν να σε σώσουν ...με εξαθλίωση.